

[Bausgaard.]

ring af 50.000-60.000 virksomheder. Men hvad er det nu, man siger ja til? Nu siger man ja til en afgift, der lægger omsætningsafgift på alle fødevarer og kræver registrering, ikke af 50.000-60.000, men 400.000-500.000 virksomheder. Jeg bebrejder ikke de konservative det, men selve handlingsforløbet illustrerer jo igen nok noget om, hvad det virkelig er, der foregår på bænken her til højre i salen, og hvad det er, der leder den konservative agitation.

Vi har vort system og vor metode, siger det ærede medlem hr. Poul Møller. Jeg følger til: jeg håber trods alt, at dansk politik udvikler sig, så de får lov at beholde den for sig selv. Dermed er dansk folkestyre og dansk parlamentarisme bedst tjent.

Aksel Larsen: I en udtalelse af 4. januar fra Arbejdernes Fællesorganisation i København siges det, at de korslagte armers politik fra oppositionens side må bringes til ophør. Jeg erkender, at dette ønske fra fællesorganisationen er blevet opfyldt. De korslagte armers politik fra venstres og de konservatives side er bragt til ophør og erstattet af de knyttede eller de krævende nævers politik. Og på den anden side har vi set regeringen og socialdemokratiet indbydende brede armene vidt ud, tilbyde indrømmelser — eller måske skal det opfattes sådan, at det var mere noget i retning af „hænderne op“. Jeg vil gerne tro, at adskillige i regeringspartiet har ment, at det sidste var situationen, at her var det lejernes penge eller regeringens liv, det drejede sig om. Men nu har vi jo temmelig klare udtalelser af hr. Henry Christensen og af venstres formand, hr. Poul Hartling, om, at det var en situation, hvor regeringen ikke kunne væltes, og jeg er ikke sikker på andet, end at de har ret.

Jeg tror efter alt det, vi har oplevet nu, sammenholdt med vore tidligere erfaringer, at denne regering ville have affundet sig med endnu mere, end den nu har affundet sig med. Det er efter min opfattelse højst sandsynligt, at selv om den kom i december og sagde, at uden 740 mill. kr. mere i statsindtægter kunne den ikke leve, og landet ville gå under, så ville den vel have affundet sig med heller ikke at få de afgiftslovsforslag

gennemført, som man nu sammen med venstre og de radikale gennemfører.

Efter det firkantede forlig om boligpolitikken og efter det trekantede skatteforlig mellem regeringen, venstre og de radikale er det tydeligt, at man vil søge den økonomiske balance stabiliseret gennem en politik hårdhændet vendt imod den arbejdende befolkning. Man har ved forligene aftalt en udpræget klassepolitik til gavn for kapital-ejerne. Det ærede medlem hr. Egon Jensen, der taler for socialdemokratiet, siger: ja men boligproblemet klares også. Ja, sådan kan man jo se på det. Man vil gennemføre en huslejeforhøjelse, som vil ramme praktisk talt alle færdiggjorte eksisterende beboede lejligheder, måske lige med undtagelse af Albertslund og noget lignende, en huslejeforhøjelse, som tilsammen efter 8 års forløb skal flytte over 1 milliard kr. hvert år fra lejerne over til hus- og grundejerne og til de kapitalinteresser, der står bag dem. Det går ubeskåret til grundejerne, og selv om man siger, at halvdelen skal puttes i en kreditfond, der skal finansiere moderniseringer og lånes ud til nyt boligbyggeri, vel at mærke til markedsrente, de kendte 9½-10 pct., er det jo ingen dårlig forretning. Men jeg skulle kende hus- og grundejerne dårligt, hvis de ikke sagde, at har vi en kreditfond, som vi selv putter pengene i, er det ikke så godt, at vi anvender den til at få bygget nye og konkurrerende lejligheder; lad os hellere få moderniseret dem, vi har, og låne pengene ud til det. Så har man jo den fordel, at når de er moderniseret, kan man i kraft af moderniseringen få leje-forhøjelse også i disse lejligheder — og så går svikmøllen videre. Man kan naturligvis godt sige, at boligproblemet er klarert. Det er klarert på den måde, at man vil gøre det meget dyrt at have en bolig i dette land, så dyrt, at mange mennesker ikke har råd til at have en bolig eller have en menneskeværdig bolig, og det kan derfor godt være, at — om jeg så må sige — det kontante efterspørgselspres efter boliger vil mindskes i løbet af de 8 år, hvor denne husleje-forhøjelse, og hvad dertil hører, gennemføres; men det er dog vist ikke det, man i almindelighed opfatter som boligproblemetets løsning.

Hvad man end mener om dette, turde